

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

פאלשע פּבוד

פלייצע מיט עקשנות, און נישט געוואלט נעמען וואס מ'האט אים מציע געווען.

שמשי האט כסדר געגעבן צו פארשטיין אז ס'פאסט נישט פאר א חשוב קינד ווי אים זיך צו דרייען מיט אזעלכע קינדערישע קינדער. נישט נאר דאס, נאר אפילו ביי משפחה שמחות, ביי חתונות און בר מצוה'ס, האט שמשי זיך נישט געוואלט 'מטריח זיין' צו צוגיין צו זיינע שוועסטער-קינדער צו שמועסן מיט זיי. ער האט שטענדיג געזוכט נאר איין קינד מיט וועמען ער זאל קענען רעדן פריוואט און ווינקל, כאילו זיינע ווערטער זענען טיפע סודות פון קבלה. שמשי האט געגלייבט אז יעדער איז אים מקנא און וואלט געוואלט זיין זיין חבר. דערפאר, וואו אימער ער איז געגאנגען, איז זיין פנים געווען ערנסט און אנגעצויגן. ס'איז געווען א זעלטנהייט צו זען א שמייכל אויף זיין פנים.

אומעטום וואו ער איז געגאנגען פלעגט ער רעדן שלעכט אויף אנדערע קינדער פון זיין עלטער, מיינענדיג אז אזוי וועט יעדער פארשטיין אז קיינער איז נישט אזוי מושלם, וויכטיג און חשוב ווי אים.

אבער די ישועה איז אנגעקומען ווען זיין פעטער האט מסדר געווען ער זאל לערנען מיט אים בחברותא סיפורי מעשיות, און אינמיטן לערנען האבן זיי געלערנט קעגן דעם ענין פון לויפן נאך פבוד. צוביסלעכווייז האט שמשי אנגעהויבן פארשטיין אז זיין אויפפירונג פון זוכן פבוד איז אראפגעקוקט און פאר'מאוס'ט ביי יעדן וואס קוקט אויף אים. זיינע חברים האבן פארשטאנען אז ער וויל זיך טוישן און זיי האבן אים אנגעהויבן מקרב צו זיין און מחזק זיין, ביז ער האט זיך געלערנט דעם יסוד: "איזהו מכובד? המכבד את הבריות" - ווער איז באמת א מכובד? דער וואס גיבט פבוד פאר אנדערע און זעט זייערע מעלות און דער וואס שמייכלט צו יעדן קליין קינד, ער איז דער גרעסטער מכובד!

דער רבי דערצייילט אונז וועגן פילע גרופעס וואס האבן זיך אנגעקלעבט צו א קוומען ציל, און זענען געווארן פארלוירן און צומישט מיט זייער פאלשע און פארדרייטע שכל. צווישן זיי זענען געווען מענטשן וואס האבן געגלייבט אז דער הויפט תכלית אינעם לעבן איז פבוד. ווייל אפילו נאך די פטירה, גיט מען פבוד פארן נפטר און מען רעדט מיט רעספעקט וועגן אים...

זיי זענען אזוי ווייט פארפארן מיט זייערע טעותים, אז זיי האבן אפגעמאכט אז מ'מוז זוכן אן אדם מכובד וואס יאגט נאך פבוד, ווייל אזא מענטש איז אן "איש מכובד" וואס האט גרויס פבוד. זיי האבן טאקע געפונען איינעם וואס האט געהאט גרויס פבוד אבער ער איז געווען א גרויסער פעסן, און זיי האבן אים אויפגענומען אלס קעניג.

ר' זאב האט אריינגעלייגט געוואלדיגע כוחות אינעם "חברת תפילה". מען האט געטיילט קאלירטע קארטלעך פאר יעדעס קינד וואס איז אנגעקומען אין צייט צו דאווענען שבת אינדערפרי: א ראזע קארטל פאר'ן דאווענען מיט א ברען, א גרינע קארטל פארן אויסהערן קריאת התורה אינעם חומש, און אן אראנזשע קארטל פאר'ן ענטפערן "אמן יאה שמיה רבא...". צום סוף פונעם דאווענען האט מען צוטיילט גוטע זאכן. אמאל פלעגט מען אפילו טיילן טייערע פרייזן אלס אן איבעראשונג און קיין גורלות. אלע קינדער אין די קהילה האבן געוויסט: די "חברת תפילה" טאר מען נישט פארפאסן!

יעדער האט געהאט זיין באשטימטע פלאץ אין די חברה, אויסער שמשי.

שמשי האט געדאוונט אליין אין זיין ווינקל, אמאל פרי און אמאל נישט, אבער ער האט קיינמאל נישט אנטויל גענומען אין די אקטיוויטעטן פון די חברה. פארוואס טאקע? שמשי האט גע'טענה'ט אז ער איז שוין א "גרויסער אינגל", צו גרויס צו זיין אין די חברה, כאילו ער איז א קליין קינד וואס דארף א צוקערל. איין מאל, ווען דער מנהל ר' זאב האט אים געשיקט א גוטע זאך, האט ער עס נישט געוואלט אננעמען; ער האט פארקרימט דאס מויל מיט גאָוה, געצויגן מיט די

ספּוּרֵי מַעֲשֵׂי־רוּחַ מִשְׁנֵי קְדֻמוֹנִיּוֹת

מַעֲשֵׂה י"ב - דְּעַר בַּעַל תְּפִלָּה (8)

און די יד איז אויף פארפאלין גיווארין דעמולט. און פון דעמולט אן. זענען מיר אלע צושפרייט גיווארין. און מיר קענען שוין ניט גיין איטליכער אין זיין אָרט אַרײַן. צו באַנײַען זײַן כַּח. וואַרײַן אַז די װעלט איז שױן אײַבער גײַקערט גײַוואַרײַן. באַדאַרף מען זײַך שױן אַנדערע װעגן הײַנט.

אײַבער דעם קאַנען מיר שױן ניט אַרױף גײַן ווידער אײַטליכער אין זײַן אָרט אַרײַן ער זאַל נעמען זײַן כַּח. נאַר די רשײַמה וואס בײַ אײַטליכן איז גײַבליבן (פֿלומר דער צײַכין דײַנו דאַס בײַסל כַּח וואס סע איז נאַך בײַ אײַטליכן גײַבליבן פון לאַנג) איז אויף זײַער גרויס. און אויב דער גײַבור (וואס די מדינה האט פאר אים מורא גיהאט) איז דער גבור פון דעם מלך. איז ער בױדאײַ זײַער אַ גרויסער גבור (דאַס האט אַלץ דערצײלט דער בעל תְּפִלָּה פֿאַר די לײט הַנִּל) און זײ האַבן אויס גײַהערט זײַנע רײד און האַבן זײַך זײַער פֿאַרוואַנדערט.

און זײ האַבן שױן גײַהאַלטן דעם בעל תְּפִלָּה בײַ זײַך. און זײ האַבן אים שױן ניט גײַוואַלט אַוועק לאַזן פון זײַך (וואַרײַן טאַמער דער גבור וואס ער וויל אַנקומען אויף זײַ. איז ער דער גבור פון דעם מלך הַנִּל וואס דער בעל תְּפִלָּה קאַן זײַך מיט אים). און דער גבור הַנִּל איז אַלע מאַל צו גײַקומען נענטער צו דער מדינה און ער האט אַלע מאַל גײַשיקט זײַנע שלוחים צו זײַ. בײַז ער איז גײַקומען צו דער מדינה און

וְיִהי הַיּוֹם אִיז גײַווען אַ גרויסער רוח סערה (דהיינו אַ שטורעם ווינט) אויף דער וועלט. און דער רוח סערה האט מבלבל גיווען (פֿלומר פֿאַרמישט) גאר די וועלט. און ער האט איבער גיקערט פון ים יבשה און פון יבשה ים. און פון מדבר ישוב און פון ישוב מדבר.

און ער האט גאר די וועלט איבער גיקערט. און דער רוח סערה איז אַרײַן צום מלך אין שטוב אַרײַן. און דער רוח סערה האט דארט גאר ניט גיטאן (פֿלומר ער האט דארט באַם מלך קיין שום שאַדן ניט גיטאן) נאַר ער איז אַרײַן (דער רוח סערה) און האט אַוועק גײַחאַפֿט דאַס קינד פון דער בת מלכה הַנִּל. און אין דעם אומפֿיט. תּיכּף ווי ער האט אַוועג גײַחאַפֿט דאַס טײַער קינד. איז תּיכּף די בת מלכה נאַך (פֿלומר די בת מלכה האט תּיכּף אַנגײַהויבן נאַך לופּין נאַך דעם קינד זי זאל עס קריק חאַפּין. איז זי אויף ערְגײַץ אַוועק און מע ווייסט ניט ווי) און אזוי די מלכה.

און אזוי דער מלך זענען אלע נאַך. נאַך דעם קינד. ביז זײ זענען אלע צושפרייט גיווארין. און מע ווייסט ניט וואו זײ זענען. און מיר אלע זענען דערביי גאר ניט גיווען. וואַרײַן מיר זענען דעמולט אַוועק גײַגאַנגען אײַטליכער אין זײַן אָרט אַרײַן צו בײַ נײַען זײַן כַּח פֿנ"ל. און ווי מיר זענען צוריק גיקומען. האַבן מיר זײ אַלע שױן ניט גײַפונען פֿנ"ל.

ער האט זיך גישטעלט אונטער דער שטאט און האט צו זיי אריין גישיקט זיינע שלוחים. (אז זיי זאלן אים זאגן וואס זיי ווילן צו אונטער גיבן זיך צו גיין פנ"ל) **האבן זיי זייער גרויס מורא גיהאט פאר אים.** האבן זיי גיבעטן דעם בעל תפלה. אז ער זאל זיי איין יצה געבן. האט דער בעל תפלה צו זיי גיזאגט. מען באדארף קלערין. דאס פיריכץ פון דעם גבור. כדי ער זאל דורך דעם דערקענען. אויב דאס איז דער גבור פון דעם מלך הנ"ל.

איז גיגאנגען דער בעל תפלה. און איז ארויס גיגאנגען צום גבור. און ער איז גיקומען צו זיין חיל פון דעם גבור. און ער האט אנגיהויבן צו שמוסין מיט איין גבור פון די גבורים וואס זיי זענען גיגאנגען מיט דעם גבור (דהיינו מיט איינעם פון די ווארטעס) (כדי ער זאל קלערן אויב דאס איז דער גבור וואס ער קאן זיך מיט אים)

האט אים דער בעל תפלה גיפרעגט. וואס איז אייער טון. און ווי אזוי זענט איר אייך צום אויף גיקומען מיט דעם גבור האט ער אים גיענפערט (דהיינו דער איינער פון די גבורים האט גיענפערט דעם בעל תפלה) די מעשה איז אזוי גיווען. באשר סע פארשריבן אין זייערע קרוניקעס. אז סע איז אמאל גיווען א גרויסער רוח סערה (דהיינו א שטורים ווינט) אויף דער וועלט. און דער רוח סערה. האט איבער גיקערט גאר די וועלט. ער האט איבער גיקערט פון ים יבשה און פון יבשה ים און פון מדבר יישוב און פון יישוב מדבר. און ער האט גאר די וועלט פארמישט. און נאך דעם רעש וואס גאר די וועלט איז אזוי

פארמישט גיווארן. נאך דעם האבן זיך די מענשן פון דער וועלט מיישב גיווען. זיי ווילן זיך מאכין א מלך. האבן זיי אנגיהויבן צו קלערין. ווער סע איז ראוי אז מען זאל אים מאכין פאר א מלך איבער זיי. האבן זיי גיקלערט. באשר דער עיקר איז זיך נאר דער תכלית דריבער. ווער סע פאריט זיך מער און איז זיך מער משתדל אין דעם תכלית פון דער וועלט דער דאזיגער קער צו זיין א מלך. האבן זיי אנגיהויבן צו קלערין וואס איז דער תכלית. איז צווישן זיי גיווארן כמה דעות. **א טייל האבן גיזאגט.** אז דער עיקר תכלית איז כבוד. ווארין מיר זעהן זיך אז כבוד איז דער עיקר ביי דער וועלט. ווארין אז מען גיט ניט אפ דעם מענשן זיין כבוד. דהיינו אז מע רעט אים עפעס א ווארט אקעגין זיין כבוד. האט ער שפיכות דמים. ווארין דער עיקר איז דער כבוד ביי גאר דער וועלט. און נאך דעם טויט היט מען אויף אפ. אז מען זאל אפגיבן דעם מת זיין כבוד.

אז מען זאל אים מקבר זיין מיט כבוד און דעסט גלייכין. (און מען זאגט אים וואס מע טוט דיר טוט מען דיר אלץ פון זיין כבוד וועגין) האטשע נאך דעם טויט. וויל מען שוין ניט קיין געלט און דער מת גלוסט שוין בודאי ניט קיין שום זאך. פון דעסט וועגין פארט אויף דעם כבוד פון דעם מת איז מען מקפיד. און מע היט אים אפ זיין כבוד.

נמצא איז זיך דער כבוד דער עיקר תכלית. און נאך אזוינע סברות און גידראנגען אזוינע האבן די דאזיגע אלץ גיזאגט. אז כבוד איז דער עיקר תכלית פון דער וועלט.

לאמיר זיך פאר הערן

די צוועלעוועטע מעשה - דער בעל תפילה (8)

- עס האט ארויס געכאפט דאס קינד פון בת מלכה
- ד. וואס נאך איז פארלוירן געווארן ביים שטורעם ווינט?
 - די יד פונעם מלך
 - די שווערד פונעם גבור
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ה. פארוואס האט איין כנה געזאגט אז דער תכלית איז כבוד?
 - ווייל אזוי האט זיי א עהרליכע איד געזאגט
 - ווייל ביי די וועלט איז דער עיקר די כבוד
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ו. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
 - איינמאל
 - צוויימאל
 - איך האב געוואלט

- א. וואס איז געשען איינמאל ווען זיי זענען געגאנגען באנייען זייערע כוחות?
 - עס איז געווען א גרויסע שטורעם ווינט אויף דער וועלט
 - זיי זענען געבליבן דארטן און האבן נישט געקענט צוריק קומען
 - עס איז געווען א גרויסע שטורעם ווינט אין די מדינה פונעם גבור
- ב. וואס האט דער שטורעם ווינט געמאכט?
 - איבערגעדרייט פון ים צו יבשה און פון יבשה צו ים
 - איבערגעדרייט פון מדבר צו ישוב און פון ישוב צו מדבר
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ג. וואס האט דער שטורעם ווינט געמאכט אין שטוב פונעם מלך?
 - עס האט אלעס איבערגעדרייט
 - עס האט אלעס שאדן געמאכט

טיפער געטראכט

וויפל מאל ביי די מעשה האט דער בעל תפילה געגעבן א עצה? און פארוועמן?

וויפל מאל שטייט בי די מעשה אז עס איז געווען א "רוח סערה"?

תשובות אויף די מעשה פון דער בעל תפילה (7)

וואספארא נאך א זאך האט דער בעל תפילה משמש געווען ביים מלך? א יועץ פארוועמן פון די אנשי המלך האט דער מלך ליב געהאט? פארן בעל תפילה מיטן אוהב

נאמן

א שאלה זכות: פארווער עס קען די המשך פון די מעשה - ווער פון די אנשי המלך ווערט נישט דערמאנט דא?

דער ממונה אויף די אוצרות פונעם מלך

דעם רבינ'ס
אעשיות

להתודע ולהגלות אז איטלעכס ווארט וואס דא שטייט אין דעם הייליגן ספר, איז 'קודש-קדשים', לופטער 'סודות-התורה'. מען זאל נישט מיינען: "אז דאס זענען חס'ושלום פראסטע מעשיות!"

צו ענטפערן בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5333372 צו באקומען דעם גליון אין מייל - m025345040@gmail.com